

Olvas a nép...

Egy üzemi és egy közkönyvtár napi életéből

Aki megtanulta, mit olvasson

Mintegy 2000 darab szépen rendbentartott könyv áll a rendelkezésére annak a 180 embernek, akik az *Agrotex* 400 dolgozója közül rendszeresen veszik igénybe a könyvtárat. Papp Mártonné, a könyvtár kezelője kitűnően áttekinthető kartotékjait mutatja, amelyekből rögtön kiderül, kik azok, akik a legtöbbet olvasnak, s melyek azok a művek, amelyek a legnépszerűbbek.

Katajev: A távolban egy fehér vi-torla című könyvét december vége óta, tizennégyen olvasták el. **Steinbeck:** Lement a hold című ellenállási regénye március óta kilenc kézben volt. **Fagygyejev** augusztus 18-án vásárolt könyve azóta három olvasónál fordult meg. A legnépszerűbb könyvek: *Ilf és Petrov* két-két szatirikus regénye immár körülbelül 30-30 olvasót gyönyörködtetett és nem sokkal marad el mögöttük *Illés Béla* könyve: A szkipetárok földjén, de az igények színvonalát jelzi *Karimthy és Jókai* nagy népszerűsége is. Örvendetes tünet s a könyvtárosnak is nem csekély érdeme, hogy számos olyan kartoték van, amelyeknek elején csak úgy hemzsegek a kaland- és ponyvaregények — míg most már tudományos könyvek is mind gyakrabban szerepelnek rajtuk. Így a könyhai személyzethez tartozó *Harsányi Mária* elvtársnő lapján.

— Sajnos, az ember nem tud eléggé odafigyelni a villamosban, — mondja — folyton zavarják. Otthon meg a háztartás. Bizony nem minden könyvre, nem minden címre emlékszem, amit olvastam. Inkább csak egyes jelenetek maradnak meg bennem, amelyek tetszettek nekem.

— Mondjon egy ilyen.

— Egy bányászregény karácsonyi jelenetére emlékszem. A bányatulajdonosok szerzetesomagot osztanak ki a nyomorgó bányászok között. Az egyik férfi visszavágja nekik a csomagot. A munkás szemébe nem lehet port hinteni.

Aki tudja, mit olvas

A könyvtár legszorgalmasabb olvasói kétségkívül a *Mucha* fivérek, a csiszolóműhely két dolgozója. *Mucha Lászlótól* megkérdezzük: — Mi a kedvenc olvasmányja?

— A társadalomtudományi és politikai vonatkozású könyvek, az ilyesmit, ha lehet meg is vásárolok. Egyébként a népszerű tudományos könyvek közül az orvostudományi vonatkozásúak érdekelnek.

— Sok ideje van olvasni?

— Dehogyan is van. Az itteni keresetemet privát munkával, órajavítással kell kiegészítenem. De amikor egy pernyi időt szakíthatok magamnak, akkor olvasok.

— Ponyvaregényt nem olvas?

— Hazudjam? Magvallom őszintén, hogy olvasok. Néha az is kell, levezetőnek, idegcsillapítónak. De az aztán, alig hogy elolvastam, huss, már ki is repült a fejemből.

Aki nem olvas...

A könyvtárat a szomszédos *Certa* vegyilüzem dolgozói is használják. Ezeknek kartotékjai közt tűnik fel özvegy *Varga Lászlóné*. A fap szerint valaha sokat olvasott, és igen választékosan. De ezt egy idő óta abbahagyta. Dolgozik még *Varga Lászlóné*? — kérdezzük. Fiatál hadi-özvegy fogad a *Certa* irodájában.

— Sajnos, kénytelen voltam egy időre abbahagyni az olvasást. Mint munkás kezdtem, most az irodába kerültem. Dolgozók keveskedelmijébe járok, ez foglalja le esti óráimat, másfél év múlva érettségizem. De, hogy egy közelebbi vizsgával is legyen gondom, két hét múlva vizsgázom gyors- és gépirásból. Német és angol levelezést is tanulok.

— Nem lesz ez egy kicsit sok?

— Ez nem lenne sok. A baj az, hogy Pesterzsébeten lakom, Zuglóban dolgozom, az iskola pedig a Csanádi utcában van. És a villamoson nem tudok olvasni.

Ugy hisszük, ilyen körülmények közt megbocsátható az is, ha valaki nem olvas.

Pfeifferek nem járnak könyvtárba

Az üzemi könyvtár büszkeségei után, bizonyos göggel látogattuk meg a Fővárosi könyvtár fiókját, a Verpeléti úton.

— Megnézzük, hogy állnak meg az üzemi dolgozók mellett Pfeiffer szavazói — gondoltuk.

— Óh, azok nem olvasnak itt nálunk — mosolyog a fiók vezetője — azok vagy egyáltalán nem olvasnak, vagy könyvtárunk van otthon, tiltott művekből és a bestellerek díszkiadványaiból.

„Újat kérek!”

— Kevés a könyvünk — panaszkodnak a könyvtárosok. Mintegy húszezer kötetünk van. Körülbelül 1700 olvasónk, napi forgalom mintegy 100 olvasó. Havonta 40-45 új taggal gyarapodunk, de a könyvgyarapodás legfeljebb havi 100 példány. Pedig az olvasók általában ezzel a mondattal köszöntenek be: „Valami új könyvet kérek!”

— És elfogadják azt az újat, amit maguk adnak nekik?

— Az igazat megvallva, nem mindig. Sokszor halljuk: „szórákotta, többet kérek”, vagy ezt: „es nagyon tendenciózus”. Előfordul ilyenkor, hogy elvisznek egy még „tendenciózusabb” könyvet, amelynek a címe kevésbé árulkodó. Majd visszahozzák és bevallják, hogy nagyon tetszett.

A professzor úr megszólal

Vállas, fekete férfi kutat az ismeretterjesztő könyvek között. *Sidó Ferenc Beszkárt* kocsivezető. *Szántó Béla*, *Varga Jenő* és *Boldizsár Iván* egy-egy könyvét viszi magával.

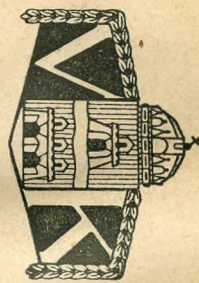
— Egyik legszorgalmasabb látogatóm — mondja a könyvtáros.

Ahogy *Sidó Ferenc* foglalkozását emlegeti, szakállas idősebb úr fordul meg a pultnál. *Bán Aladár* egyetemi tanár és ismertnevű műfordító. Roszszalólag néz ránk.

— Nos és ha *BESZKART* kocsivezető? — mondja. — Mi van abban esoda? Bárcsak minél több segédmunkást látnék itt.

Vannak azok is, — nyugtatja meg a könyvtáros: — Es öreg nyugdíjasok és fiatal népi kollégisták. Kettő közülük egész nyáron itt dolgozott ingyen, hogy a könyvtár életét megismerje.

— Így is van ez rendjén, ez a demokrácia — állapítja meg a professzor úr és kissé dehogva távozik, mert sem Platon, sem Plotinosz kért művét nem kapta meg. Talán azok is valamelyik *BESZKART* kocsivezetőnél vannak... **Keszi Imre**

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Keszi Imre*
 Cím: *Olvas a nép*
 Forrás: *szabad nép*
 (Hely) *1947 IX/21*
 (Idő)
 (Köt. v. füz.)
 (Old.)

Oszályozás

027.43

"1947"

T	H	Id	Személy